

- η πολιτική πραγματικότητα και η ανάγκη της οργάνωσης των Αναρχικών
- η ίδρυση της Ε.Α.
- οι κατασταλτικές μεθοδεύσεις του κράτους ενάντια στους αναρχικούς
- η πολιτική σημασία των γεγονότων της Καλογρέζας - συμπεράσματα και πώς αναδεικνύονται τα πρόσωπα
- προοπτικές ανασυγκρότησης

Συσπείρωση Αναρχικών
Γενάρης '88

Είναι κοινή διαπίστωση ότι ο Αντιεξουσιαστικός-Αναρχικός χώρος βρίσκεται σε κρίσιμη κατάσταση. Οι κατασταλτικές μεθοδεύσεις του κράτους και του κεφάλαιου έχουν κατορθώσει να πετύχουν στην παρούσα φάση την αδρανοποίηση της ενεργητικότητας και τη μείωση της διάθεσης για αντίσταση. Όμως αυτό δεν μπορεί να διαρκέσει άλλο, αν ληφθεί υπ' όψη ότι αυτή η παράταση οδηγεί σε επέκταση των κατασταλτικών μεθοδεύσεων του κράτους που έχουν σαν τελική απεύθυνση την κοινωνία.

Είναι απαραίτητο για την ύπαρξη των Αναρχικών-Αντιεξουσιαστών να οργανώσουν την αντίσταση τους. Είναι απαραίτητο να αποκατασταθεί η επικοινωνία και ο διάλογος μεταξύ μας που ως ένα βαθμό σταμάτησε με τεχνητό τρόπο.

Αυτό το κείμενο γράφτηκε από συσπείρωση συντρόφων με σκοπό την κατάδειξη των άμεσων αναγκαιοτήτων του Α-Α χώρου* που είναι η συγκρότηση της αυτοάμυνας του απέναντι στο κράτος και το κεφάλαιο και η ανάπτυξη του διαλόγου για τον συντονισμό των δυνάμεών μας.

Το κείμενο αυτό αρχικά γράφτηκε από πρωτοβουλία συντρόφων μελών της Ένωσης Αναρχικών Αθήνας με σκοπό τη δημοσιοποίηση του και τη πρακτική του λειτουργικότητα. Κατόπιν της καθέτου αντίρρησης πάνω στο πνεύμα και την ουσία του κειμένου και άρνησης της δημοσιοποίησης του από ομαδοποίηση του συγκεκριμένου σχήματος, οι σύντροφοι που σύνταξαν το κείμενο διαπίστωσαν ότι δεν υπήρχε κανένας λόγος που να συνηγορεί στην παραμονή τους στην Ένωση Αναρχικών.

α) Η πολιτική πραγματικότητα και η ανάγκη της οργάνωσης των Αναρχικών.

Η σημερινή περίοδος των βαθειών οικονομικών και κοινωνικών ανακατατάξεων που περνά η κοινωνία μας, εκφράζει τις πολιτικές αποφάσεις των αφεντικών όλων των χωρών-εθνών του πλανήτη μας, στο να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις ταξικής κυριαρχίας και εκμετάλλευσης που επικρατούν.

Μέσα σ' αυτόν τον αγώνα για την κυριαρχία, τα μεγάλα ψάρια τρώνε τα μικρά. Τα συμφέροντα των μεγάλων οικονομικών και στρατιωτικών δυνάμεων του πλανήτη υπερισχύουν σ' αυτά των μικρών, που εντάσσονται σ' αυτά προφασιζόμενα ότι κατέχουν όλη τη σημασία της «κοινωνικής προόδου» και της «ευημερίας».

Στο εσωτερικό της κάθε χώρας η ντόπια τάξη των εκμεταλλευτών επιβάλλει, χρησιμοποιώντας πολλαπλά μέσα τα δικά της πολιτικά συμφέροντα που ταυτίζονται σε πολλά σημεία με αυτά των εξωτερικών αφεντικών της.

Μέσα από τον ολικό έλεγχο της κοινωνίας, δηλ. την παρούσα «κοινωνική οργάνωση», που δεν είναι τίποτα περισσότερο από την οργάνωση της εκμετάλλευσης του λαού προς όφελος των εκμεταλλευτών, καθορίζονται οι συνθήκες της λεγόμενης «κοινωνικής συναίνεσης» δηλαδή της υποταγής όλων των εκμεταλλευόμενων κοινωνικών τάξεων στα συμφέροντα των εκμεταλλευτριών.

Θεμέλιος λίθος της συνέχισης της ταξικής κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης του ανθρώπου στον άνθρωπο, είναι το ίδιο το αστικο-δημοκρατικό σύνταγμα. Είναι ο ίδιος ο θεσμός της δημοκρατίας που σήμερα αποτελεί τον μεγαλύτερο κίνδυνο για την πραγματική κοινωνική ελευθερία, ισότητα και αλληλεγγύη μεταξύ των ανθρώπων.

* Όταν μιλάμε για Α-Α χώρο χρειάζεται να διασαφηνιστεί ότι τα όρια του δεν είναι καθορισμένα. Αντίθετα ο χώρος διαχέεται μέσα στην κοινωνία. Μ' αυτή τη μορφή θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για Α-Α χώρο με την ευρεία έννοια.

Εδώ στο κείμενο ο όρος αποδίδεται με τη στενή του έννοια. Μ' αυτό το τρόπο σαν Α-Α χώρο προσδιορίζουμε τα άτομα, τις ομάδες και τις ομαδοποιήσεις που με την ενεργητική τους στάση στην τελευταία τουλάχιστον δεκαετία προσδιόρισαν τη συνολική μορφή και λειτουργία του

Η ψεύτικη ισότητα των δικαιωμάτων του κάθε πολίτη απέναντι στο κράτος της ταξικής κυριαρχίας που του καταχωρούνται τυπικά από το αστικοδημοκρατικό σύνταγμα επιδιώκει την συγκάλυψη της πραγματικής ανισότητας των κοινωνικών συνθηκών που κάθε άτομο είναι υποχρεωμένο να αντιμετωπίσει μέσα στην πορεία της ζωής του.

Εάν σήμερα υπάρχει μια μορφή κοινωνικής ισότητας και αλληλεγγύης αυτή είναι μονάχα η ταξική και ακριβώς σαν τέτοια αναιρεί άμεσα στο εσωτερικό της ταξικής κοινωνίας κάθε δυνατότητα ύπαρξης πραγματικής ελευθερίας, που σημαίνει ουσιαστικά την δυνατότητα δημιουργίας ελευθεριακών και όχι εξουσιαστικών κοινωνικών σχέσεων. Καμμία κοινωνία δεν είναι πραγματικά ελεύθερη όταν έχει και εξακολουθεί να δημιουργεί σκλάβους.

Το κεφάλαιο και το κράτος σαν ταξικές οργανώσεις κοινωνικής κυριαρχίας και εκμετάλλευσης εργάζονται ασταμάτητα για την πραγματοποίηση των ληστρικών συμφερόντων τους σε βάρος όλων των εκμεταλλευόμενων.

Στο έργο τους αυτό δεν χρησιμοποιούν σαν εμπροσθοφυλακή οργανώσεις ένοπλης βίας (αστυνομία, ειδικά σώματα καταστολής κ.τ.λ.) αλλά κυρίως πολιτικές οργανώσεις του κεφάλαιου, που είναι σε θέση να εισχωρήσουν στο εσωτερικό του κοινωνικού ιστού εξασφαλίζοντας επάνω στη βάση συγκεκριμένων ανταλλαγμάτων, τις συναινετικές διαδικασίες των εκμεταλλευόμενων.

Έτσι, σήμερα στην Ελλάδα μετά από μακροχρόνιες πολιτικές περιπέτειες και προστριβές στο εσωτερικό της άρχουσας τάξης των εκμεταλλευτών —μια από τις οποίες υπήρξε και η στρατιωτική δικτατορία— έχει επιτέλους επιτευχθεί η υλοποίηση από μέρους της ενός, υποτίθεται, αντιπροσωπευτικού συστήματος των απόψεων όλων των κοινωνικών τάξεων, μέσα στα πλαίσια του δημοκρατικού πολιτεύματος ταξικής κυριαρχίας.

Είναι όλα τα πολιτικά κόμματα τα ενταγμένα στο κοινοβουλευτικό σύστημα αντιπροσώπευσης που αποτελούν αυτές τις πολιτικές οργανώσεις κοινωνικής καταστολής των εξεγερτικών και επαναστατικών διαθέσεων των εκμεταλλευόμενων ενάντια στις συνθήκες ταξικής κυριαρχίας και εκμετάλλευσης που έχουν επιβληθεί από το κεφάλαιο και το κράτος.

Αυτές οι πολιτικές οργανώσεις κοινωνικής καταστολής έχουν εισβάλλει παντού μέσα στην κοινωνία διαμέσου των διαφόρων παραοργανώσεων τους (φοιτητικές οργανώσεις, εργατικά συνδικάτα κ.λπ.) έχοντας σαν λειτουργία τους την συνεχή επίβλεψη των διαθέσεων των εκμεταλλευόμενων και την έγκαιρη αποτροπή συγκεκριμένων πράξεων από μέρους τους που θα έβαζαν σε άμεσο κίνδυνο την πολιτική ασφάλεια του κράτους και την οικονομική «σταθερότητα» του κεφάλαιου.

Όλοι οι εξουσιαστές στην Ελλάδα αργά ή γρήγορα μπόρεσαν να συνεννοηθούν γιατί μιλούσαν σε τελική ανάλυση την ίδια γλώσσα.

Έτσι το ΚΚΕ έχοντας προ πολλού απογυμνωθεί από κάθε έννοια επανάστασης ενάντια στην ταξική κυριαρχία και εκμετάλλευση κατέχει σήμερα τη θέση που του αξίζει στο εσωτερικό της ειδικής οργάνωσης των εκμεταλλευτών που ονομάζεται κράτος.

Ο σημερινός ηγετικός ρόλος του ΠΑΣΟΚ στο εσωτερικό της άρχουσας τάξης των εκμεταλλευτών εξασφαλίζει σ' αυτό το κόμμα την αποκλειστικότητα ως προς τη διευθέτηση της πολιτικής, οικονομικής, κοινωνικής και πολιτιστικής ζωής του τόπου.

Η πρόσβαση μέσα στους διοικητικούς μηχανισμούς του κράτους αποτελεί το Α και το Ω της στρατηγικής εφαρμογής των σχεδίων κοινωνικής καταστολής όλων των εξουσιαστικών οργανώσεων, πάνω στην υπόλοιπη κοινωνία. Έτσι και στην προκειμένη περίπτωση η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ χειριζόμενη τους κρατικούς μηχανισμούς πραγματοποιεί την μετατροπή των πολιτικών αποφάσεων κοινωνικής καταστολής, που έχουν παρθεί κεντρικά από την κυβέρνηση, σε πρακτική κοινωνική εφαρμογή τους στην περιφέρεια. Κατ' αυτό τον τρόπο μια σειρά από δομές κοινωνικής καταστολής που λειτουργούν στην

περιφέρεια —δηλαδή στην κοινωνία— έχουν δημιουργηθεί από το κράτος και το κεφάλαιο με σκοπό την κοινωνική πλέον εφαρμογή των κεντρικών πολιτικών αποφάσεων.

Αυτές οι περιφερειακές δομές κοινωνικής καταστολής είναι οι χώροι παραγωγής (τα εργοστάσια, οι υπηρεσίες, ο στρατός, τα σχολεία και τα πανεπιστήμια).

Είναι ακριβώς μέσα από τις διαδικασίες λειτουργίας αυτών των δομών, που εφαρμόζονται στη λεπτομέρειά τους τα σχέδια κοινωνικής καταστολής ενάντια στους εκμεταλλευόμενους.

Συνοπτικά μπορούμε να προσδιορίσουμε ως εξής τις κατασταλτικές μεθοδολογίες και στρατηγικές που το κράτος και το κεφάλαιο μεθοδεύουν ενάντια στους εκμεταλλευόμενους:

α) Πληροφορία ελεγχόμενη από την εξουσία που δεν πρόκειται μόνο για τη δουλειά των μαζικών μέσων ενημέρωσης αλλά επίσης για όλες τις κοινωνικές ενέργειες που φαινομενικά βασίζονται στο συμβούλευμα των πολιτών: οι εκλογές, η επιλογή δουλειάς, η επιλογή κουλτούρας, η χρησιμοποίηση του ελεύθερου χρόνου, η αγορά αγαθών, ο σχηματισμός πολιτικών απόψεων, η ανάπτυξη μιας συγκεκριμένης κλίμακας ηθικών αξιών, κ.λπ.

β) Διαφοροποιημένη μόρφωση των διαφόρων κοινωνικών τάξεων που δεν πρόκειται μόνο για το χρόνο του σχολείου ή του πανεπιστημίου αλλά για μια συνεχή διαδικασία που πρακτικά ενσωματώνει την ελεγχόμενη πληροφορία η οποία αλλοιωτικά θα κατέληγε να διαχυθεί στο κενό. Πρόκειται πιο συγκεκριμένα για συντονισμένες διαδικασίες που δημιουργούν και επιβεβαιώνουν ηθικές αξίες συχνά μαζικοποιημένες αλλά επίσης ακόμα και επεξεργασμένες για μια στενή κοινωνική μειοψηφία.

γ) Συνεχής μεταβολή των συνθηκών εκμετάλλευσης όχι μόνο στο πολιτικό επίπεδο αλλά επίσης και στο κοινωνικό. Καθένα σχέδιο της εξουσίας δεν είναι διανοητό εάν δεν θεωρείται σαν ένα σύνολο σε διαρκή κίνηση. Από αυτή την άποψη γίνεται κατανοητό γιατί και οι πιο τυραννικές εξουσίες του παρελθόντος είχαν μια τάση στην επιδιόρθωση και στην συγκατάβαση με τις καταπιεσμένες τάξεις. Η απόλυτη καταστολή αποτελεί ένα μύθο, ένα ιδανικό, που καμιά εγκαθιδρυμένη εξουσία δεν ενδιαφέρεται να διατηρήσει για πολύ. Προτιμάται πάντα να αναμειγνύονται στοιχεία καθαρής καταστολής και ρεφορμιστικής συγκατάβασης. Ως προς αυτή την κατεύθυνση, ο διανοούμενος δρόμος από τις σύγχρονες δημοκρατίες είναι πραγματικά αξιοπρόσεκτος.

δ) Τρομοκρατική καταστολή κάθε συμπεριφοράς αντίθετης στον κωδικοποιημένο τύπο που ξεκινά από την διαχυμένη κοινωνική αποδοκιμασία όσο αφορά συγκεκριμένες αξίες που έχουν χαρακτηριστεί βλαβερές για την ομαλή λειτουργία της κοινωνίας, μέχρι την οργανωμένη τρομοκρατία της αστυνομίας, του δικαστικού σώματος, του στρατού, των φυλακών κ.τλ., τρομοκρατία που απευθύνεται προς όλους αυτούς που θέλουν να επαναποκτήσουν όλα αυτά που η εκμετάλλευση τους αφαιρέσει, επιτυγχάνοντας να αποτελέσει μια συγκεκριμένη προειδοποίηση γενικά προς όλη την κοινωνία. Σε μια τέτοια κατασταλτική μεθοδολογία το κράτος μπορεί να χρησιμοποιήσει ειδικές οργανώσεις (αστυνομία, μυστικές υπηρεσίες, επιλεγμένα σώματα, στρατό κ.τλ.) οργανώσεις προορισμένες για άλλες δραστηριότητες αλλά ικανές, όταν η κατάσταση το απαιτεί στο να διαδραματίσουν τρομοκρατικό ρόλο (συνδικάτα, κόμματα, πολιτικά κινήματα, σχολεία, νοσοκομεία, πολιτιστικές δομές, εφημερίδες, τηλεόραση κ.τλ.) ή ακόμα και τρομοκρατικές οργανώσεις δημιουργημένες απευθείας από το κράτος διαμέσου της χρησιμοποίησης στοιχείων του στρατού, της αστυνομίας, των δικαστών, των ακροδεξιών πολιτικών κινήματων, των επαγγελματιών δολοφόνων κ.τλ.

Οι αναρχικοί σαν ένα συνειδητοποιημένο κομμάτι των εκμεταλλευόμενων είναι υποχρεωμένοι εκ των πραγμάτων να οργανωθούν και να οργανώσουν με την κοινωνική δράση και παρέμβαση τους όλες τις δυνατές εστίες κοινωνικής αντίστασης των εκμεταλλευόμενων ενάντια στις συνθήκες ταξικής κυριαρ-

χίας και εκμετάλλευσης που επιβάλλονται από τα αφεντικά μέσα στην κοινωνία.

Εδώ θα πρέπει να τονισθεί ότι ο επαναστατικός σκοπός των αναρχικών είναι η δημιουργία μαζικών ταξικών πυρήνων αντίστασης στην κοινωνία, διαμέσου της αυτοοργάνωσης των εκμεταλλευόμενων πάνω στην βάση αντι-ιεραρχικών κοινωνικών διαδικασιών, όπου τα εξεγερμένα άτομα θα είναι σε θέση να αναλάβουν ατομικά και συλλογικά το βάρος των προσωπικών τους ευθυνών απέναντι στις συνθήκες ταξικής κυριαρχίας και εκμετάλλευσης.

Η ανάληψη των προσωπικών ευθυνών από κάθε εξεγερμένο άτομο μέσα στην ταξική σύγκρουση, αντιστοιχεί για τους αναρχικούς με την εμφάνιση της πραγματικής ταξικής συνείδησης, της μόνης ικανής να αλλάξει τα δεδομένα της πραγματικότητας.

Γι αυτόν ακριβώς τον λόγο οι αναρχικοί είναι ενάντια σε όλα τα πολιτικά κόμματα, διότι αυτά αποτελούν κοινωνικές οργανώσεις στρατολόγησης οπαδών, μη ζητώντας από αυτούς τίποτα άλλο παρά μόνο την ψήφο τους και την ψευδοσυμμετοχή τους σε προαποφασισμένα, σύμφωνα με τα συμφέροντα της εξουσίας, σχέδια.

Οι αναρχικοί παλεύουν για την δόμηση ενός επαναστατικού αντικρατικού και αντικαπιταλιστικού κινήματος, του μόνο που μπορεί μέσα από τις κοινωνικές του λειτουργίες να δημιουργήσει τις πραγματικές κοινωνικές συνθήκες ελευθερίας, ισότητας και αλληλεγγύης μεταξύ των εκμεταλλευόμενων.

Όμως η πραγματοποίηση του κοινωνικού αγώνα των αναρχικών δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση όπως έχει κατ' επανάληψη αποδειχθεί. Περνά μέσα από εμπόδια και δυσκολίες που δεν υφίστανται μόνο αντικειμενικά, δηλ. ως προς τη σχέση των αναρχικών με τους άλλους εκμεταλλευόμενους αλλά και υποκειμενικά, κάτι δηλ. που έχει σχέση με το εσωτερικό των ίδιων των αναρχικών.

Η διπλή φύση του συγκεκριμένου προβλήματος που είναι ακριβώς αυτό της αναρχικής επαναστατικής προοπτικής μέσα στην ταξική κοινωνία μπορεί να αντιμετωπισθεί όσο αφορά τη μια πλευρά του διαμέσου της πρακτικής κοινωνικής παρέμβασης στους χώρους αυτούς που βρίσκουν εφαρμογή τα σχέδια κοινωνικής καταστολής του κεφάλαιου και του κράτους, όσο αφορά δε την άλλη πλευρά του, η αντιμετώπιση της πρέπει να είναι χρονικά παράλληλη και θα συνίσταται στην παραγωγή κοινωνικής θεωρίας και ανάλυσης ικανής να υποδείξει σαφώς τα καινούρια σχέδια καταστολής του κράτους και του κεφάλαιου και κατά συνέπεια να θέσει συγκεκριμένους στόχους κοινωνικής παρέμβασης των αναρχικών.

Αυτή η αναγκαιότητα οργάνωσης και οργανωμένης παρέμβασης των αναρχικών είναι που ταλανίζει τα τελευταία χρόνια τον Α-Α χώρο. Η αποσπασματικότητα των παρεμβάσεων, η έλλειψη συγκεκριμένης προοπτικής, ο αυθορμητισμός και η λειτουργία προς την κατεύθυνση θεαματικών εκτονωτικών κινητοποιήσεων είναι κάτι δεδομένο.

Η όλη μέχρι τώρα πορεία του Α-Α χώρου χαρακτηρίζεται από δύο αντίποδες, τον ακτιβισμό (εφευρετικό ή μη) και τον θεωρητικισμό-ιδεολογικισμό. Ακόμα και η άποψη για την οργάνωση, όσες φορές τέθηκε στο προηγούμενο διάστημα, εξετάστηκε με θεωρητικίστικο πρίσμα και όχι με βάση μια εκτίμηση των συνθηκών που επικρατούσαν τόσο συνολικά στην κοινωνία όσο και στο ίδιο το εσωτερικό των Αναρχικών-Αντιεξουσιαστών.

Εκείνο όμως που για τόσα χρόνια δεν κατόρθωσε η αναβλητικότητα και ο ωχαδερφισμός που κυριαρχούσε σε συνδυασμό με τα αδιασαφήνιστα όρια του αντιεξουσιασμού-αναρχισμού-ελευθεριασμού, χιππισμού και λοιπών στοιχείων που συναπάρτιζαν το χώρο, ήρθε να προτάξει η κοινωνική διεργασία των τελευταίων χρόνων, η κρατική καταστολή και κάποιες εσωτερικές διαδικασίες στον Α-Α χώρο.

Η ένταση της κρατικής καταστολής και η τάση για το διαχωρισμό των απόψεων που επικρατούσαν και επικρατούν, οι συγκρούσεις και οι αλληλοκαταγγελίες, το αδιασαφήνιστο και

οι προσωποπαγείς καταστάσεις έδειχναν ότι κάπου είχαν τα όρια τους. Έμπαινε λοιπόν η ανάγκη κάποιου πρωταρχικού ξεκαθαρίσματος και η δημιουργία μιας πρωτογενούς αναρχικής οργάνωσης.

β) Η ίδρυση της Ε.Α.

Πριν προχωρήσουμε στην εκτίμηση των όσων έγιναν από το Α' Πανελλαδικό Αναρχικό Οργανωτικό Συνέδριο και την ίδρυση της Ένωσης Αναρχικών που έγινε στην Αθήνα στις 22-23-24 Μάη μέχρι τα γεγονότα της Καλογρέζας, καλό θα ήταν να γίνει μια εκτίμηση σχετικά με την ως τότε γενική κατάσταση του Α-Α χώρου προσδιορίζοντας ως ένα βαθμό και τις κάποιες εσωτερικές διεργασίες που είχαν αναπτυχθεί.

Ο Α-Α χώρος στην Ελλάδα χαρακτηριζόταν και εξακολουθεί να χαρακτηρίζεται από τις κατά καιρούς τοπικές συσπειρώσεις ατόμων και ομάδων ή και ομάδων ατόμων κατά κύριο λόγο πάνω στη βάση της ευκαιριακής καταστασιακής δράσης, μέσα σε ένα γενικό πλαίσιο που σε γενικές γραμμές δεν θα ήταν λάθος να χαρακτηριστεί σαν αυτό ενός εφευρετικού αχτιβισμού.

Λίγες ήταν ως ένα ορισμένο βαθμό οι εξαιρέσεις που χαρακτήριζαν την πριν από το συνέδριο δράση του χώρου.

Η αναρχική εφημερίδα «ΔΟΚΙΜΗ» αποτελούσε το στοιχείο μιας αρκετά συντονισμένης εκδοτικής δραστηριότητας γύρω από την εφημερίδα καθώς και πολλών άλλων κινηματικών διαδικασιών στο εσωτερικό του αναρχικού χώρου της Αθήνας. Πρέπει όμως να τονισθεί ότι παράλληλα με την έντονη εκδοτική δραστηριότητα της εφημερίδας που δημοσίευε άρθρα και απόψεις από άτομα και ομάδες όλης της Ελλάδας, συμβάδιζαν και διαδικασίες συνεχούς επικοινωνίας και φυσικής επαφής με ομάδες και συντρόφους απ' όλη τη χώρα.

Παράλληλα στην Πάτρα από ομάδα συντρόφων έβγαине η αναρχική εφημερίδα «ΑΝΤΙΠΑΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ», και στη Θεσ/νίκη είδε το φως η αναρχική επιθεώρηση «ΜΑΥΡΟΚΟΚΚΙΝΟ». Όλη αυτή η γενική κίνηση έκφραζε απόλυτα την γενική καταστασιακή λειτουργία του Α-Α χώρου που είχε φτάσει πλέον πριν από το συνέδριο σ' ένα σημείο καμπίης.

Είναι βέβαιο ότι αυτό που επιδιώχθηκε με την οργάνωση του Συνεδρίου ήταν το ξεπέρασμα αυτής της καταστασιακής λειτουργίας. Αυτή η έντονη ανάγκη υπήρχε στον ίδιο βαθμό που εκδηλωνόταν η απόφαση των δραστηριοποιημένων συντρόφων πάνω στις διεργασίες πραγματοποίησης του Συνεδρίου.

Όμως για να ξεπεραστεί η καθολικά διαπιστωμένη καταστασιακή λειτουργία του Α-Α χώρου, ακριβώς επειδή δημιουργεί εμπόδια στην ίδια την δυνατότητα κοινωνικής παρέμβασης των αναρχικών στους χώρους αυτούς όπου βιώνονται οι καπιταλιστικές συνθήκες εκμετάλλευσης, είναι ανάγκη να εντοπισθούν τα αίτια της συνεχούς δράσης των ορίων της δομικής αυτής λειτουργίας του. Και τα αίτια της διαιώνισης της καταστασιακής λειτουργίας στο εσωτερικό του οφείλονται σαφώς στη μειωμένη δυνατότητα που τον χαρακτηρίζει γενικά στο να μπορεί να παράγει κοινωνική θεωρία και ανάλυση πάνω στην εξέλιξη του διεθνούς πολιτικού και οικονομικού συστήματος κυριαρχίας και εκμετάλλευσης, της εξέλιξης της Ελληνικής κοινωνίας ειδικότερα και κατά συνέπεια του ίδιου του εαυτού σαν αναπόσπαστο τμήματος της.

Με τη σειρά της η έλλειψη πολιτικών και οικονομικών αναλύσεων από την πλευρά των αναρχικών μειώνει σε σημαντικό βαθμό τη δυνατότητα τους στο να προσδιορίζουν συγκεκριμένους στόχους κοινωνικής παρέμβασης μέσα στην διαδικασία της ταξικής σύγκρουσης που βρίσκεται σε εξέλιξη.

Γίνεται λοιπόν φανερό ότι ένα οργανωτικό σχήμα που θα είναι ικανό να ξεπεράσει τα φοβερά εμπόδια της καταστασιακής δομικής λειτουργίας του Α-Α χώρου πρέπει να στηριχθεί στη γνώση των ορίων του παλιού σχήματος δηλαδή στην έλλειψη αναρχικής κοινωνικής θεωρίας και πρακτικής.

Συνεπώς το καινούριο οργανωτικό σχήμα που θα ήταν (και θα είναι) ικανό να δώσει προώθηση στην κοινωνική δράση των αναρχικών θάπρεπε (και θα πρέπει) να βάλει πρακτικά δύο στόχους: α) παραγωγή κοινωνικής θεωρίας και ανάλυσης πάνω στη

εξέλιξη της ταξικής σύγκρουσης στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, β) συγκεκριμένους πρακτικούς στόχους κοινωνικής παρέμβασης των αναρχικών.

Οι συγκεκριμένοι στόχοι πάνω στη πραγματοποίηση των οποίων τίθεται το σκεπτικό της δημιουργίας μιας καινούριας αναρχικής οργανωτικής δομής, έχουν ανάγκη για την υλοποίηση τους κατά πρώτο λόγο από χρόνο και κατά δεύτερο και σημαντικότερο λόγο από τη σταδιακή και αμοιβαία γνωριμία μεταξύ των συντρόφων που θα βασισθεί στην ύπαρξη των πραγματικών υποκειμενικών αναγκαιοτήτων και δυνατοτήτων του καθενός συντρόφου ξεχωριστά.

Εξυπακούεται πως η επίτευξη αυτών των προϋποθέσεων δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί μέσα από ατέλειωτες συζητήσεις.

Όμως όλα αυτά δεν υπήρξαν ούτως ώστε η πραγματοποίηση του Συνεδρίου να θέσει τις δυνατότητες μιας ουσιαστικής πορείας.

Η προσυνεδριακή διαδικασία κινήθηκε μέσα από αντιπαράθεσεις σε υπολεπομέρειες που υποδήλωναν την ουσιαστική αντίθεση ανάμεσα σε δύο τάσεις: α) Σε εκείνους που επιθυμούσαν μια μορφή οργάνωσης γενικά και β) Σε αυτούς που ήθελαν τη διατήρηση της κατάστασης όπως είχε με την ανοργάνωσή, τον φιλελευθερισμό, την εξάρτηση από τις διαθέσεις των άτυπων ή τυπικών αρχηγίσκων και από τις παρορμητικές διαθέσεις ατόμων και καταστάσεων που απαρτίζουν τον αντιεξουσιαστικό-αναρχικό χώρο.

Η ουσιαστική διαφοροποίηση ανάμεσα σ' αυτές τις δυο απόψεις του χώρου μπορεί να καταχωρηθεί σαν το βασικό αποτέλεσμα της προσυνεδριακής διαδικασίας.

Αλλά και η διεξαγωγή του Συνεδρίου χαρακτηρίζεται από την πολύμορφη σύγκρουση αυτών των δύο τάσεων, της φιλελεύθερης-αντιοργανωτικής και της οργανωτικής. Αυτή η τελευταία εκφράστηκε μέσα από συγκεκριμένη ομαδοποίηση στο Συνέδριο. Η οξύτητα της σύγκρουσης κατά την πρώτη μέρα πήρε ουσιαστικά τις διαστάσεις διάλυσης. Τη δεύτερη μέρα κυριαρχεί η οργανωτική τάση. Όμως εδώ υπάρχουν δυο απόψεις: α) αυτή που προτείνεται από την ομαδοποιημένη τάση και που αφορά την δημιουργία της Ένωσης, και β) Η άποψη για τη συντονισμένη επαφή και δραστηριότητα.

Τη δεύτερη και τρίτη μέρα συζητούνται και ψηφίζονται οι γενικές αρχές και στόχοι με τη συμμετοχή και συναίνεση των διαφόρων απόψεων του συνεδρίου. Όμως και αυτές αποτελούν στην ουσία σύγκλιση των διαφόρων απόψεων με την μορφή του εκλεκτικισμού. Αυτό εξαναγκάζει την άποψη που με συνέπεια υποστήριξε το συντονισμό να καταγγείλει την όλη διαδικασία και ψήφισή των γενικών αρχών και στόχων σαν φιλελευθερισμό και μετά από οξεία φραστική σύγκρουση να αποχωρήσει την τρίτη μέρα. Η απόφαση για τη δημιουργία της Ένωσης Αναρχικών έρχεται σε μια στιγμή που η συρρίκνωση του συνεδρίου είναι σημαντική και οι επιφυλάξεις για τη δυνατότητα λειτουργίας αυτού του σχήματος εκδηλώνονται πολλαπλά από όσους συμμετέχουν σ' αυτήν την απόφαση.

Η ανάγκη για να προχωρήσουν τα πράγματα ξεκινούσε από τις ασκούμενες κατασταλτικές δραστηριότητες του κράτους που πίεζαν προς την οργάνωση. Από την άλλη υπήρχε η πίεση που ασκούσε το φιλελεύθερο - αντιοργανωτικό κομμάτι του χώρου. Όλα αυτά οδήγησαν στο να οξυνθούν τα λάθη της ομαδοποιημένης άποψης που υποστήριζε την οργάνωση μέσω της δημιουργίας της Ένωσης. Έτσι είχαμε καταστάσεις αυταρχισμού και γενικότερης θεωρητικολογίας που οδηγούσαν από την οξύτητα στην βαριεστημάρα αντίστοιχα.

Χαρακτηριστικό της πίεσης των αντιοργανωτικών αυθορμητιστικών συστατικών του Α-Α χώρου είναι ότι συγκεκριμένο μέρος του κατέφυγε σε λασπολογίες και χυδαίες προκλήσεις. Ένα μάλιστα μέρος των αντιοργανωτικών έφθασε στο σημείο να υποδεικνύει στα ασφαλίτικα λαγωνικά το χώρο όπου θα έπρεπε να κατευθύνουν τις δραστηριότητές τους.

Η απόφαση για τη δημιουργία της Ένωσης Αναρχικών υ-

ποσκέλιζε την πρόταση για τη δημιουργία συντονιστικών προ-
σπαθώντας να την ενσωματώσει με τεχνικό τρόπο.

Όμως η εκτίμηση ότι η δημιουργία συντονιστικών (ή α-
πλούστερα του συντονισμού) θα οδηγούσε στην προσέγγιση και
σε ουσιαστικότερες μορφές οργάνωσης και δράσης ομάδες και
άτομα, παραμένει επίκαιρη όχι λόγω της μη εφαρμογής της
αλλά γιατί από τα πράγματα έχει όλα τα προσόντα να οδηγή-
σει σε συναινετικές διαδικασίες, μέσω των κοινωνικών παρεμ-
βάσεων και την μορφοποίηση των υποτυπωδών τάσεων του χώ-
ρου, οδηγώντας παράλληλα σε ουσιαστικές και προσαρμοσμέ-
νες τόσο στην πραγματικότητα όσο και στην αναρχική θεω-
ρία μορφές οργάνωσης.

Η συνολική λειτουργία του Συνεδρίου κατάδειξε την ανύ-
παρκτη προετοιμασία και έλλειψη της θέλησης και της δυνα-
τότητας ενός ουσιαστικού διαλόγου, με σκοπό την εξαγωγή
γονίμων συμπερασμάτων.

Η απόφαση για τη δημιουργία της Ένωσης επιχείρησε να
υλοποιήσει μια χρόνια ανάγκη με ένα τρόπο οργανωτιστικό
πραγματοποιώντας ένα τεράστιο οργανωτικό άλμα. Ένα άλ-
μα, που βρισκόταν σε προφανέστατη αναντιστοιχία με τις
πραγματικές συνθήκες και δυνατότητες του Α-Α χώρου.

Εκτός των άλλων, αυτή η αναντιστοιχία εκδηλώθηκε και
με την αντιφατική φύση της Ένωσης. Από τη μια δηλ. επιχει-
ρούσε να εκφράσει μια αναρχική οργάνωση σύνθεσης (π.χ. Ο-
μοσπονδία) με τις αρχές και τους στόχους της, πράγμα που
προϋπόθετε συγκροτημένες ομάδες με απόψεις και παρεμβά-
σεις και από την άλλη ήθελε να εκφράσει ταυτόχρονα και την
προσπάθεια συντονισμού ομάδων, ομοδοποιήσεων και ατόμων,
χωρίς συγκροτημένη άποψη και κοινωνική πραχτική.

Αυτή λοιπόν η οργανωτική σύλληψη με την αντίφαση που
εμπεριείχε, εκφρασμένη με οργανωτιστικό τρόπο, βρισκόταν
σε αναντιστοιχία με την πραγματικότητα των διάχυτων ομά-
δων, ομαδοποιήσεων και ατόμων που μόνο μέσω ενός συντο-
νιστικού στη βάση συγκεκριμένων στόχων θα μπορούσαν να
συνεργηθούν.

Με κύριο χαρακτηριστικό αυτή την αντίθεση και με δεύ-
τερο παράγοντα τις πολύ ειδικές συνθήκες (π.χ. καλοκαίρι)
ήταν αδύνατη η λειτουργία της Ένωσης. Αυτή η αντίθεση εί-
ναι που και σήμερα δεν μπορεί να κάνει δυνατή μια λειτουργι-
κότητα της Ένωσης στο χώρο και στην κοινωνία γενικότερα.

Ειδικότερα στο πρώτο τετράμηνο από την ίδρυση της Έ-
νωσης Αναρχικών Αθήνας (ΕΑΑ), αυτή ουσιαστικά ήταν ένα
σχήμα που βρισκόταν στα χαρτιά. Το γεγονός της έκδοσης στο
διάστημα αυτό ενός και μόνο φύλλου της εφημερίδας ΑΝΑΡ-
ΧΙΑ, είναι η χειροπιαστή απόδειξη. Γιατί εκτός από αυτό τί-
ποτα άλλο δεν λειτούργησε που να προσδιορίζει την ιδιαιτε-
ρότητα της ΕΑΑ σε σχέση όχι μόνο προς τον Α-Α χώρο αλλά
και προς την κοινωνία.

Στο διάστημα αυτό η ΕΑΑ επιθυμεί σαν σχήμα να ξεχωρί-
σει από τον υπόλοιπο χώρο. Κάτι τέτοιο όμως δεν είναι δυνα-
τό να γίνει με επιθυμίες που δεν έχουν υλική διεξοδο. Με αυ-
την την έννοια, αυτό το σχήμα αποτελεί μια ομαδοποιημένη
κατάσταση του χώρου και μέσα σ' αυτόν. Παρ' όλη λοιπόν,
την πραγματοποίηση ενός συνέδριου, τις κόντρες, τις αντιθε-
τικές διαπιστώσεις και την πόλωση που επακολούθησε, ο Α-
Α χώρος παρέμεινε στην ίδια κατάσταση που βρισκόταν και
πριν το Συνέδριο του Μάη.

Η μόνη διαφορά που υπήρχε ήταν ότι τώρα μέσα στο χώ-
ρο είχε ενσωματωθεί η επιθυμία για οργάνωση με συγκεκριμέ-
νο τρόπο μέσω της προχωρημένης πρότασης-απόφασης για τη
δημιουργία της Ένωσης Αναρχικών. Από τα πράγματα η ΕΑΑ
«λειτουργούσε» με το πνεύμα και την νοοτροπία που λειτουρ-
γούσε και ο υπόλοιπος Α-Α χώρος, αποτελώντας συστατικό
από κάθε άποψη κομμάτι του.

Γενικά στο διάστημα αυτό και μέχρι σήμερα ο χώρος σε
σημαντικό βαθμό χαρακτηρίζεται από την ρευστότητα, την γε-
νικότητα και την παραμονή στην ίδια κατάσταση τόσο σε σχέ-
ση με τις παρεμβάσεις του όσο και σε σχέση με τις επιλογές
και τις δραστηριότητές του. Οι επιλογές και οι δραστηριότη-
τες των επί μέρους ατόμων και ομάδων ατόμων του Α-Α χώ-

ρου ουσιαστικά εκφράζονται από το πνεύμα της μερικότητας
και της ιδιαιτερότητας τους και όχι σε σχέση με κάποιες α-
νάγκες και επιδιώξεις του. Πολύ περισσότερο δεν εκφράζουν
τον Α-Α χώρο σαν σύνολο ή σαν το κυρίαρχο μέρος του.

γ) Οι κατασταλτικές μεθοδεύσεις του κράτους ενάντια στους
αναρχικούς.

Είναι γεγονός, πως το κράτος χρόνια τώρα μεθοδεύει την
καταστολή του ενάντια στον Α-Α χώρο. Αυτή η μεθοδεύση βα-
σιζέται στο ότι ο χώρος αυτός λειτουργώντας καταστασιακά
αντιδρά αυθόρμητα, άμεσα, απλά και με ευαισθησία στις ο-
ποιοδήποτε αντικοινωνικές κρατικές δραστηριότητες. Ιδιαί-
τερα σ' εκείνες που απευθύνονται σ' αυτόν. Όλα αυτά τα ενυ-
πάρχοντα στοιχεία είναι που τον καθιστούν επικίνδυνο για το
κράτος. Επικίνδυνο όχι μόνο για το μη ελέγξιμο των δραστη-
ριοτήτων του αλλά και γιατί οι αντιδράσεις του καταδεικνύ-
ουν σε σημαντικό βαθμό την ευαισθησία της κοινωνίας (ή έ-
στω τμήματός της) απέναντι στις μεθοδεύσεις του κράτους και
του κεφάλαιου.

Τέτοιου είδους αντιδράσεις των Αναρχικών-Αντιεξουσια-
στών εμπεριέχουν τον κίνδυνο να συμπαρασύρουν διάφορα κοι-
νωνικά τμήματα σε δραστηριότητες αυθόρμητες, μη ελέγξιμες,
εξεγερσιακές. Κι αυτό είναι ένα ακόμη δεδομένο της επικιν-
δυνότητας του για τους εξουσιαστές.

Αυτό το κυρίαρχο γεγονός αφ' ενός και η πορεία της ελ-
ληνικής κοινωνίας μεθοδευμένη και προσδιορισμένη από τα
κέντρα εξουσίας αφ' ετέρου, θα οδηγήσουν εκ των πραγμάτων
στη δημιουργία σοβαρών σημείων έκρηξης που δεν θα ελέγ-
χονται από τους κρατιστές.

Αυτή η μεθοδευμένη πορεία της ελληνικής κοινωνίας προσ-
διορίζεται και από την ανάγκη επανατοποθέτησης μέσα στα
διεθνή κέντρα εξουσίας νέων όρων, νέων συνθηκών και θε-
σμών, τον χωρισμό των κοινωνικών στρωμάτων σε κατηγο-
ρίες «προνομιούχων» και «μη προνομιούχων», την παράλλη-
λη αδυναμία παροχών, σαν ασφαλιστικών δικλείδων, για τα
ευρύτερα κοινωνικά στρώματα και την εισαγωγή προωθημέ-
νων τεχνολογιών.

Συνάμα, ο Α-Α χώρος αποτελεί και ένα δείκτη των κοι-
νωνικών αντιδράσεων, αντανακλώντας τις διαθέσεις των εξε-
γερτικών τμημάτων της κοινωνίας. Μ' αυτή την έννοια μπο-
ρεί να καταδείξει τους τρόπους με τους οποίους αντιδρά η κοι-
νωνία και συνεπώς το μέτρο και τον τρόπο επιβολής των θε-
λήσεων της εξουσίας πάνω σ' αυτήν.

Με βάση τα μακροπρόθεσμα σχέδια των εξουσιαστών αρ-
χίζει ουσιαστικά από το 1985 να μεθοδεύεται η καταστολή στο
χώρο παρ' όλο που οι μεθοδεύσεις του κράτους χρονολογούν-
ται από πολύ παλιότερα.

Στο χρόνο αυτό, οι επιθέσεις του κράτους (μέρος του συ-
νολικού σχεδίου καταστολής) αντιμετωπίζονται με την πρώ-
τη κατάληψη του Χημείου. Για λόγους ειδικούς (εκλογές) η κα-
ταστολή δεν εκδηλώνεται με τον ίδιο τρόπο που εκδηλώθηκε
στη δεύτερη κατάληψη (Νοέμβρης 1985).

Σ' όλο το 1985, το κράτος μετρά τις δυνατότητες αντίστα-
σης. Εν συνεχεία ετοιμάζεται να εξωθήσει το χώρο σε μια στρα-
τιωτικού τύπου αντιπαράθεση, κάτι που σαν σχέδιο δεν έχει
ολοκληρωτικά εγκαταλείψει. Αυτό είναι πολύ εύκολο αν λη-
φθεί υπόψη η έλλειψη κοινωνικών παρεμβάσεων, οργάνωσης,
ανάλυσης της σημερινής κατάστασης και η κυριαρχία του αυ-
θορμητισμού - παρορμητισμού και του βολонταρισμού.

Ούτε και με την αντιπυρηνική διαδήλωση και όσα προη-
γήθηκαν, κατορθώνει να εξωθήσει το χώρο σε συνολική ήττα.
Αυτό οφείλεται κύρια στο γεγονός, ότι το ζήτημα τόσο του
Τσερνομπίλ, και της επίσκεψης του Σουλτς (για να αναφέρου-
με ενδεικτικά δύο σημεία από τις επιθέσεις του κράτους το
1986) συνδέονται με την κοινωνία γενικότερα και με προβλή-
ματα που σημαντικό μέρος του κόσμου θεωρεί κυρίαρχα και
σημαντικά.

Αν και επιδίωξη του κράτους παραμένει το να εξωθήσει
το χώρο σε ακραίες ενέργειες που θα τον οδηγήσουν σε ήττα

δεν παύει να προετοιμάζει το έδαφος και για την αργή και σταδιακή εξόντωση του με κατασκευές και επιχειρώντας να αξιοποιήσει οσαδήποτε στοιχεία διαθέτει. Από την άλλη, πολλές φορές αφήνει να εκδηλωθούν διάφορες διαδικασίες με στόχο την κατάλληλη στιγμή να καταφέρει τα κτυπήματα του και να δημιουργήσει όλες εκείνες τις προϋποθέσεις για την εμπλοκή του χώρου σε εκείνα τα σενάρια που ευνοούν τις μερικές ή συνολικές επιλογές των κρατιστών.

Όλες οι κατασταλτικές σκευωριακές διαθέσεις και προοπτικές του κράτους δεν αφορούν μόνο τα σχέδια του για την ελληνική κοινωνία άμεσα και προοπτικά (άνοιγμα αγορών, νέες σχέσεις και διασυνδέσεις με τα διεθνή κέντρα εξουσίας και ελέγχου των κοινωνιών) αλλά βρίσκονται σε εναρμονισμό με τις διαθέσεις και τα σχέδια των διεθνών κέντρων εξουσίας.

Ο παγκόσμιος καπιταλισμός επιχειρώντας να εγκαθιδρύσει νέες κοινωνικές σχέσεις και νέα μοντέλα εξουσίας, γνωρίζει τις άμεσες συνέπειες που θα προκύψουν. Ποτέ το πέρασμα από τον ένα τύπο κοινωνίας σ' ένα άλλο δεν έγινε ομαλά. Ειδικότερα στη σημερινή περίοδο όπου οι εξεγερτικές διαθέσεις του κόσμου βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, ανοιχτά ή συγκαλυμμένα, ανατρεπτικά ή ρεφορμιστικά, η ανάγκη λήψης κατασταλτικών μέτρων γίνεται επιτακτική.

Με κεντρικό άξονα τον λεγόμενο «αντιτρομοκρατικό αγώνα» από την μια επιτυγχάνεται η εγκαθίδρυση νέων κατασταλτικών μηχανισμών και μεθόδων και ταυτόχρονα η αλληλοδιείσδυση των μυστικών υπηρεσιών των διεθνών κέντρων εξουσίας στα επί μέρους κράτη. Παράλληλα ο αγώνας ενάντια στην τρομοκρατία είναι μοχλός πίεσης για τους επί μέρους κρατιστές και μέσο συμβιβασμών και αμοιβαίων εξυπηρετήσεων. Οι διενθές συμβάσεις ενάντια στην τρομοκρατία είναι ουσιαστικά η επιφανειακή επικύρωση άλλων ευρύτερων συμφωνιών ανάμεσα στους διάφορους κρατιστές.

Ως εκ τούτου γίνεται φανερό ότι η επίθεση του κράτους ενάντια στον Α-Α χώρο δεν είναι αποτέλεσμα μιας δικής του ανάγκης μόνο. Αποτελεί μέρος του συνολικότερου σχεδίου καταστολής που πρέπει να πραγματοποιηθεί με οποιοδήποτε τρόπο, ξεκινώντας από την ανοχή σε κάποιες ενέργειες και διαφοροποιώντας τις τακτικές του με βάση τη συνολική χαρτογράφηση του χώρου, τις συνολικές και επί μέρους αδυναμίες του και τις τάσεις που εκδηλώνονται σ' αυτόν.

Δεν είναι καθόλου εγκεφαλικό και ψεύτικο το ζήτημα που τίθεται ότι η επίθεση του κράτους ενάντια στους αναρχικούς, με την επεξεργασία και κατασκευή γεγονότων και καταστάσεων είναι ένα τμήμα της συνολικότερης του επίθεσης ενάντια στην κοινωνία.

δ) Η πολιτική σημασία των γεγονότων της Καλογρέζας.

Συμπεράσματα και πως αναδεικνύονται τα πρόσωπα.

Το επεισόδιο της 1ης Οκτώβρη 1987 στην Καλογρέζα αποτελεί ένα σημαντικό σταθμό για την παραπέρα πορεία του Α-Α χώρου.

Μέσα από αυτό αναδεικνύονται πρόσωπα, πράγματα και καταστάσεις που η σημασία τους πρέπει να εκτιμηθεί και να συνεκτιμηθεί, με σκοπό την αυτογνωσία του χώρου και την εκτίμηση των πραγματικών συνθηκών που επικρατούν σ' αυτόν αλλά και στην κοινωνία γενικότερα.

Ανεξάρτητα από τα πρόσωπα του επεισοδίου, αυτό ανήκει σ' όλο τον Α-Α χώρο, εκφράζει την σημερινή κατάσταση του και σηματοδοτεί την από εδώ και στο εξής πορεία και στάση του.

Σαν τέτοιο, αναδεικνύει τις συνέπειες του αυθορμητισμού και τις ευκαιριακές αντίδρασης στην επιθετικότητα του κράτους. Σαν ενιαία κατάσταση συνδέει με την μέχρι τώρα πορεία του με μια σειρά από πραγματικά περιστατικά αποδεικνύοντας ότι η παράταση της μέχρι τώρα αδράνειας και έλλειψης ανάλυσης μπορεί να οδηγήσει σε καταστροφικά αποτελέσματα.

Αποδεικνύει ότι οι επί μέρους επιλογές (αλληλεγγύης κ.τλ.) συντρόφων και ομάδων στο μέτρο που μεθοδεύονται χωρίς να

αποτελούν μέρος συνολικότερης εκτίμησης της κατάστασης μπορούν να έχουν αρνητικές επιπτώσεις στον Α-Α χώρο. Συνάμα μπορούν να χρησιμοποιηθούν από το κράτος σαν μέσο εξαπόλυσης ευρύτερων σκευωριών ενάντια σε συντρόφους και στο χώρο με τελικό προορισμό την κοινωνία.

Χρονολογικά και πολιτικά η 1η Οκτώβρη οριοθετεί όχι μόνο δυο περιόδους αλλά και τις από δω και στο εξής προοπτικές του Α-Α χώρου. Το επεισόδιο της Καλογρέζας δεν είναι ένα τυχαίο περιστατικό. Προσδιορίζει την κατάσταση του χώρου μέχρι σήμερα και εκφράζει την αντιφατικότητα και την σύνθεση της μέχρι τώρα πορείας του με ένα ιδιαίτερο και διαστρεβλωτικό τρόπο.

Σίγουρα αποτελεί μια επιτυχία του κράτους και των δικωκτικών του τμημάτων. Μια επιτυχία που δεν βασίζεται στο γεγονός αυτό καθ' αυτό αλλά στις προεκτάσεις που μπορούν να του δοθούν και στις επιπτώσεις που αυτό θα έχει εάν δεν εξετασθεί και αναλυθεί με σοβαρότητα το περιεχόμενο και οι συνέπειές του.

Το κράτος στην προκειμένη περίπτωση έδρεψε τους καρπούς των μόχθων του για τα δυο τελευταία τουλάχιστον χρόνια. Έχοντας κάτω από συνεχή πίεση τον Α-Α χώρο τον εξανάγκασε να προχωρεί σε εσπευσμένες κινήσεις (π.χ. πρώτη και δεύτερη κατάληψη Χημείου, Πολυτεχνείου '85 κ.λπ.) χωρίς μια συνολική ή έστω μια εμπεριστατωμένη μερική εκτίμηση. Βασισμένο σ' ένα πάγιο τρόπο αντιμετώπισης της επιθετικότητας του από τους αναρχικούς, προσπάθησε και προσπαθεί να προσδώσει στον Α-Α χώρο εκείνες τις ενέργειες και δραστηριότητες για τις οποίες δεν είχε τις δυνατότητες. Μέσω της Καλογρέζας το Κράτος επιχειρεί να ολοκληρώσει την εικόνα του βίαιου και τρομοκρατή αναρχικού. Με βάση αυτή την εικόνα θα μπορέσει να διευρύνει το κατασταλτικό του έργο.

Ο Α-Α χώρος μέσα από τις κάθε φορά παρεμβάσεις στα χρόνια της ύπαρξής του που για κύριο χαρακτηριστικό είχαν την αποσπασματικότητα κατόρθωσε να έρχεται σε επαφή με διάφορους κοινωνικούς χώρους. Έτσι μέσα από το κίνημα συμπαράστασης στους φυλακισμένους, που χαρακτηρίζεται σαν σημαντική παρέμβαση του χώρου, αλλά και σαν αποτέλεσμα των συνεχών διώξεων και φυλακίσεων των αναρχικών τα τελευταία χρόνια, ήταν φυσική η σύνδεσή του με τους κατατρεγμένους αυτής της κοινωνίας που χαρακτηρίζονται με τον όρο «ποινικοί». Αυτή τη σύνδεση προσπαθεί να εκμεταλλευτεί το κράτος στην προκειμένη περίπτωση και την αλληλεγγύη και υποστήριξη που πάντοντε παρείχαν οι αναρχικοί.

Η δημιουργία της εικόνας του «τρομοκράτη» Πρέκα βασίζεται σε δεδομένα που το ίδιο το κράτος μεθόδευσε. Γνωρίζοντας τη δεδομένη σχέση του με τον Α-Α χώρο προσπάθησε με διάφορους χειρισμούς να τον εξωθήσει στην παρνομία γνωρίζοντας ότι το αίσθημα του δίκιου για τις άδικες ποινές που του είχαν επιβληθεί και η αγάπη του για την ελευθερία θα τον εξωθούσαν στο σημείο που για τις διωκτικές αρχές θα ήταν ευάλωτος και αξιοποιήσιμος.

Μετά την επίθεση που του γίνεται στο Γαλάτσι το Μάρτη του 1987, και την τρομοκρατολογία που έντεχνα και συστηματικά διοχετεύθηκε από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, είχε δρομολογηθεί η παραπέρα πορεία. Ο Πρέκας ήταν υποχρεωμένος να οπλοφορεί για να υπερασπίσει την ελευθερία του και τη ζωή του. Από κει και στο εξής είναι ζήτημα χρόνου το πότε θα πέσει στην παγίδα του κράτους. Η απόφαση για την εξόντωση του ήταν δεδομένη.

Επειδή όμως ένας κυνηγημένος δεν μπορεί να επιζήσει από μόνος του, ήταν φυσικό να συνδεθεί και να βοηθηθεί από κάποιους. Και αυτοί φυσικά θα βρίσκονταν στο χώρο που πάντα έδινε απλόχερα την βοήθεια του στους κυνηγημένους από το κράτος και την κοινωνία. Γιατί για τους αναρχικούς πέρα από ζήτημα αρχής είναι και ζήτημα τιμής να παρέχουν την αλληλεγγύη τους σ' αυτούς τους ανθρώπους.

Γίνεται φανερό λοιπόν ότι η εικόνα του τρομοκράτη, του ένοπλου και του αντάρτη πόλης δεν βρίσκει την έκφραση της στο Μιχάλη Πρέκα, τον κυνηγημένο, τον συνειδητοποιημένο, τον εραστή της ελευθερίας.

Για τον ίδιο λόγο δεν μπορεί να βρει έκφραση και στους κοινωνικούς αγωνιστές αναρχικούς Κλέαρχο Σμυρναίο και Χριστόφορο Μαρίνο που είναι γνωστές οι δραστηριότητές τους, οι αγώνες τους και το πάθος τους για την κοινωνική απελευθέρωση.

Αν στο πρόσωπο του Πρέκα κτυπιέται και διαστρεβλώνεται η διάθεση για εξέγερση και η πάλη ενάντια στην κρατική κτηνωδία, μέσω του Κλέαρχου και του Χριστόφορου επιχειρείται ένα κτύπημα ενάντια στους κοινωνικούς αγώνες των αναρχικών και στην αλληλεγγύη για τους κοινωνικά κατατρεγμένους. Με τον Μπουκουβάλα το κράτος επιχειρεί την πιο αλλοπρόσαλλη σύνδεση με το επεισόδιο της Καλογρέζας ενώ παράλληλα η επίθεση του κράτους δείχνει και τη διάθεση επέκτασης της σκευωρίας απέναντι στο χώρο γενικότερα. Γιατί η κύρια ενοχή του Μπουκουβάλα είναι η αναρχική του θεώρηση και οι κοινωνικές του σχέσεις. Η Βογιατζή εκτός από γνωστή κοινωνική της δράση δέχεται την επίθεση του κράτους με βάση τη σχέση της με τον δολοφονημένο Πρέκα.

Η επέκταση της κατασκευής στην προκειμένη περίπτωση ενάντια στο Α-Α χώρο, γίνεται με τη σύνδεση της Ένωσης Αναρχικών Αθήνας με την όλη υπόθεση. Η προσπάθεια εμπλοκής της ΕΑΑ αποτελεί σημαντικό σημείο της συνδυαστικής προσπάθειας του κράτους εφ' όσον είναι φανερό ότι πρόκειται για ένα σχήμα με ανύπαρκτη ουσιαστικά δραστηριότητα.

Αυτή η προσπάθεια του κράτους έχει σκοπό τη ταύτιση με το επεισόδιο και την τρομοκρατολογία, του ευρύτερου Α-Α χώρου σαν του πιο άμεσου στόχου.

Ο ευρύτερος στόχος παραμένει η κοινωνία με τις εξεγερτικές της διαθέσεις και τάσεις αντίδρασης στα σχέδια των εξουσιαστών.

Το επεισόδιο, λοιπόν της Καλογρέζας αποτελεί μια σημαντική εμπειρία. Δείχνει την ανάγκη ξεπεράσματος του αυθορμητισμού που σαν μόνιμο χαρακτηριστικό του Α-Α χώρου χρόνια τώρα του δημιουργεί πολύ περισσότερα προβλήματα από όσα του λύνει. Καταδεικνύει την ανάγκη καταπολέμησης της τακτικής του να αφήνουμε τα πράγματα στην τύχη τους, και του φιλελευθερισμού αλλά ταυτόχρονα και την ανάγκη ξεπεράσματος του οργανωτικισμού που σαν αντίποδας στα προηγούμενα όχι μόνο δεν μπόρεσε να ξεπεράσει τις αδυναμίες και τα προβλήματα του χώρου αλλά οδήγησε στη χρέωση καταστάσεων που δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα.

Μεταξύ των άλλων τίθεται επιτακτικά η ανάγκη αντικατάστασης του ιδεολογικισμού και του λαϊκισμού από την ανάλυση, την θεωρητική καταγραφή των εμπειριών και την κοινωνική παρέμβαση. Για να ξεπεραστούν όλα τα αρνητικά του Α-Α χώρου θα πρέπει να ξεφύγουμε από την προσωποποίηση των καταστάσεων και να μπορέσουμε να τις δούμε συλλογικά και κοινωνικά. Πρέπει, λοιπόν, πρωτ' απ' όλα να γίνει κατανοητό ότι πάνω στην μέχρι τώρα κατάσταση που ανεξάρτητα από τα όποια επί μέρους θετικά που μπορεί κατά καιρούς να υπήρξαν, λειτούργησε η αρνητικότητα σαν σύνολο, πράγμα που διευκόλυνε το κράτος στο να καιροσκοπεί και να εκμεταλλεύεται τα γεγονότα και τα στοιχεία που κατά καιρούς έρχονταν στην κατοχή του.

Το κράτος γνωρίζοντας πρόσωπα και γεγονότα, μπόρεσε να αξιοποιήσει αυτή τη γνώση εκμεταλλευόμενος τα λάθη του χώρου. Με το επεισόδιο της Καλογρέζας η χρόνια παρακολούθηση και χαρτογράφηση του χώρου παίρνει συγκεκριμένη διάσταση. Έχοντας από το 1985 κάποια στοιχεία που όμως δεν σχετίζονται με τον Α-Α χώρο (όπως π.χ. ανακάλυψη χώρων με όπλα κ.λπ.) επιχειρεί μια σύνδεση με τον τρόπο που του επιτρέπουν οι άμεσες ανάγκες αλλά και οι μακροπρόθεσμοι στόχοι.

Οι μακροπρόθεσμες επιδιώξεις του κράτους έχουν ήδη διατυπωθεί σε γενικές γραμμές (σύμπλευση με την γενική κατεύθυνση καταστολής μέσω του αντιτρομοκρατικού αγώνα).

Τα άμεσα προβλήματα και ανάγκες που έρχεται να συγκαλύψει το επεισόδιο της Καλογρέζας είναι:

α) Η πρόσφατη αποδοχή των όρων που επέβαλαν τα αμερικάνικα κέντρα εξουσίας.

β) Η ανάγκη λειτουργικής εφαρμογής των συμφωνιών της TREVI.

γ) Η αποκατάσταση του κύρους των δικωτικών τμημάτων του και η συγκάλυψη των μέχρι τώρα εγκλημάτων τους (με πρόσφατο αυτό του Σταματόπουλου).

δ) Η καθιέρωση της εγκληματικής δράσης των γι' αυτό το σκοπό δημιουργημένων κατασταλτικών μονάδων (MAT, E-KAM, κ.λπ.) με στόχο την τρομοκρατία και την καθυπόταξη των όποιων εξεγερτικών διαθέσεων του κόσμου.

Μέσα από αυτό το επεισόδιο επιχειρείται να παραχθεί αντιτρομοκρατικό έργο που θα μπορέσει συνάμα να αποτελέσει και έμπραχτα το συστατικό για την αποδοχή-υποταγή στα εξωτερικά κέντρα εξουσίας.

Το κράτος μετά την 1η Οκτώβρη επιμένει να αναδείξει μια ή περισσότερες «τρομοκρατικές» ομάδες. Γνωρίζοντας όχι μόνο την λειτουργία του Α-Α χώρου αλλά και τις εσωτερικές του αντιθέσεις που ιδιαίτερα το τελευταίο διάστημα εκδηλώθηκαν με έντονο τρόπο, επιδιώκοντας να διαχωρίσει τον Α-Α χώρο σε βίαιο και μη βίαιο (μια προσπάθεια που έχει αρχίσει τα τελευταία χρόνια), επιχειρεί πολύ συγκεκριμένα να τον αδρανοποιήσει για να πετύχει όχι μόνο τα μακροπρόθεσμα αλλά και τα βραχυπρόθεσμα σχέδια του. Έχοντας γνώση της μακροχρόνιας αδυναμίας του χώρου για μια συγκεκριμένη πολιτική εκτίμηση των πραγμάτων προσπαθεί να τον συμπαρασύνει σε μια σειρά από αστυνομικές εικασίες και σενάρια.

Το ζήτημα είναι ότι μετά το επεισόδιο της Καλογρέζας μπορεί να επιδείξει με κάποια αληθοφάνεια τις όποιες κατασκευές (πέρα από τα πραγματικά γεγονότα) και να εμπλέξει το χώρο στα σενάρια αυτά έχοντας μέχρι στιγμής επιτύχει μια αδρανοποίηση.

Το κράτος αποδίδοντας σ' ένα τμήμα του χώρου, μορφές ένοπλης δράσης, στοχεύει στο να εξαναγκάσει σε διαχωρισμό τους υπόλοιπους. Όμως μέσω της Καλογρέζας το κράτος χρεώνει ένοπλες αντιπαραθέσεις με βάση την γενική θεωρητική τοποθέτηση των αναρχικών απέναντι στην κρατική βία και όχι με βάση τη δεδομένη πραγματικότητα. Σε σχέση με τις επικρατούσες συνθήκες στον Α-Α χώρο σήμερα (όπως αυτές εκτέθηκαν προηγούμενα) μια πολιτική επιλογή ένοπλων αντιπαραθέσεων στη βία του κράτους θα εμπεριείχε αρνητικές συνέπειες. Μια τέτοια επιλογή πρέπει να παίρνει υπόψη της τις πραγματικές συνθήκες του επίπεδου της ταξικής σύγκρουσης που επικρατεί μέσα στην κοινωνία χωρίς να θεωρεί κατά κανένα τρόπο αυτή τη μέθοδο κοινωνικού αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση και την κυριαρχία του κράτους και του κεφάλαιου σαν ανώτερη ή πιο αποτελεσματική από τις υπόλοιπες μεθόδους κοινωνικού αγώνα που η ανάπτυξη τους πρέπει να υλοποιείται μέσα από κοινωνικές αναλύσεις αλλά και μέσα από τη συνολική κοινωνική επέμβαση και την προώθηση των μαζικών κινηματικών διαδικασιών.

Η πραγματικότητα του χώρου μόνο για την δυνατότητα τέτοιων επιλογών δεν πείθει. Η μέχρι τώρα βίαιη αντίδραση στη βία του κράτους χαρακτηρίζεται από τον εκτονωτικό της χαρακτήρα, από την αμεσότητα, τον αυθορμητισμό και την εγκατάλειψη στην τύχη των όποιων εκβάσεων αυτών των αντιδράσεων.

Μέσα από το επεισόδιο της Καλογρέζας καταδείχτηκε και η σημαντική αδυναμία του χώρου να αντιπαρατεθεί στην κρατική καταστολή ακόμα και με την αμεσότητα που τον χαρακτηρίζει μέχρι τώρα σε παρόμοιες καταστάσεις. Η Καλογρέζα αντί να πετύχει την μίνιμουμ ενότητα έφερε ακόμα μεγαλύτερη διαλυτικότητα. Εκείνο που δεν μπόρεσε ακόμα να πετύχει το κράτος με την εφαρμογή της συλλογικής ευθύνης, ενδεχόμενα κατόρθωσε το καλλιεργημένο συναίσθημα της συλλογικής ενοχής.

Δια μέσου της Καλογρέζας το κράτος επιχειρεί την σύνδεση της ΕΑΑ με πράξεις ένοπλης βίας. Αυτό γίνεται γιατί έχοντας επίγνωση της αδυναμίας του χώρου και τις διαφορετικές απόψεις που θεωρητικά υπάρχουν στο Α-Α χώρο, επιχειρεί να διευρύνει το χάσμα και την αδράνεια.

Όμως η απόδοση τέτοιων καταστάσεων στην ΕΑΑ όπως

αναλύθηκε προηγούμενα είναι εκτός πραγματικότητας. Γιατί τέτοιες επιλογές και δραστηριότητες δεν μπορούσαν να υπάρξουν από τη στιγμή που ήταν ένα σχήμα στα χαρτιά και σαν τέτοιο, οι επιλογές και δραστηριότητες των μελών της αποτελούσαν στην ουσία τμήμα της συνολικότερης κινητικότητας του χώρου.

Οι τέσσερις αιχμάλωτοι του κράτους είναι το άλλοθι του για να εξαπολύσει μια ευρύτερη και συνολικότερη καταστολή ενάντια στον Α-Α χώρο. Μία καταστολή που ο απώτερος στόχος της είναι η κοινωνία και τα τμήματά της που έχουν εξεγερτικές τάσεις και διαθέσεις.

Μία από τις προθέσεις του κράτους είναι να διευρύνει στο έπακρο τον κύκλο των υπόπτων και των κρατούμενων. Αυτό είναι κάτι περισσότερο από βέβαιο. Οι τέσσερις φυλακισμένοι σύντροφοι διώκονται για τους κοινωνικούς τους αγώνες και την αναρχική τους θεώρηση, συμπεριφορά και στάση απέναντι στο κράτος. Ο Α-Α χώρος πρέπει να τους υπερασπίσει συνολικά σαν τέτοιους, υπερασπιζόμενος ταυτόχρονα και το δικαίωμα της ύπαρξης και δράσης και του ίδιου σαν χώρου. Οι τέσσερις φυλακισμένοι αγωνιστές δεν υφίστανται μόνο τις συνέπειες των επιλογών αλληλεγγύης, προσωπικών και κοινωνικών σχέσεων. Το κράτος τους χρεώνει άμεσα και σαφώς τις μέχρι τώρα κοινωνικές δραστηριότητες του Α-Α χώρου.

Έτσι και από αυτή την άποψη καθίσταται αναγκαία η υπεράσπιση τους από το σύνολο των δυνάμεων του χώρου.

Η συνολικότητα του σχεδίου καταστολής και η διεθνοποίηση του χαρακτήρα του καθιστά όχι μόνο αναγκαστική αλλά και σημείο κεντρικής παρέμβασης την υπεράσπιση των τεσσάρων συντρόφων. Η δράση που θα κατευθύνεται στην κοι-

νωνικοποίηση της συμπαράστασης μπορεί και πρέπει να αποτελέσει μια συνολική δράση του Α-Α χώρου.

Μέσα από μια μεθοδευμένη διαδικασία και διεύρυνση της δράσης θα γίνει δυνατό να αμυνθεί ο χώρος σαν ολότητα και με τις ιδιαιτερότητές του. Αυτό θα δείνει τη δυνατότητα να υπερασπιζόμαστε άμεσα και κοινωνικά, σε κάθε κατάσταση ο,τιδήποτε εμπεριέχεται στην αναρχική θεώρηση.

Τρεις λοιπόν είναι οι συγκεκριμένοι και άμεσοι στόχοι βάσει των οποίων η συσπείρωση μας συνέταξε αυτό το κείμενο επιδιώκοντας την ανοιχτή συζήτηση με ομάδες και άτομα του Α-Α χώρου.

Α) Η Κοινωνική παρέμβαση σε σχέση με την αλληλεγγύη και την υπεράσπιση των τεσσάρων φυλακισμένων συντρόφων πάνω σε μακροπρόθεσμη βάση και προοπτική, όπως αυτή προκύπτει από την εκτίμηση του παραπάνω κειμένου.

Β) Συσπείρωση και συντονισμός εκείνων των δυνάμεων του Α-Α χώρου που επιδιώκουν την κοινωνική παρέμβαση των αναρχικών σε συγκεκριμένους κοινωνικούς χώρους όπου βιώνονται οι σημερινές συνθήκες κυριαρχίας και εκμετάλλευσης.

Γ) Η συγκεκριμένη έκφραση του λόγου εκείνων των δυνάμεων των Αναρχικών-Αντιεξουσιαστών που συσπειρώνονται συντονίζονται στην προοπτική της κοινωνικής παρέμβασης. Έκφραση του λόγου τους μέσω ενός αναρχικού έντυπου για την ευρύτερη προώθηση της πληροφόρησης, της αλληλεγγύης και της δράσης.

Συσπείρωση Αναρχικών
Γενάρης '88

